

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Cuvioasei Parascheva

O, grea e așteptarea, grea, fiilor, grea! Pace vouă, măi fiilor! De la o coborâre a Mea la alta aștept să vină coborârea Mea la voi, și așteaptă sfinții să vin la voi, că la voi și cu voi se vede împlinită Scriptura cea de la început, când a fost scrisă această prorocie că vine Domnul cu sfinții în zeci de mii, și iată, așa vin, cu sfinții vin.

O, n-ar mai căuta omul nici un fel de bucurie cu vedere dacă ar avea sorțul să vadă slava cea nevăzută a Mea și a sfinților cu care petrec și Mă port spre voi când vin la voi, aplecând cerurile ca să Mă port spre cetatea Mea cu voi, spre lucrarea cuvântului Meu, că n-am avut astâmpăr până ce n-am văzut acest loc minunat, așezat pe pământ ca așternut pentru voi, și pentru venirea Mea la voi, casa Mea cu voi, fiilor. Cu mare prețuire acoperim de deasupra acest meleag, în care Dumnezeu Își are tron și împărăție și slavă mare de sfinți, că sfinții sunt slava Mea, ca și îngerii, fiilor.

O, ce jos poate să coboare omul care știe și crede coborârea Mea aici, și să nu prețuiască el mai mult decât viața sa pe Dumnezeu venind și împărțindu-Se cu dor și cu așteptare după om!

O, așezați-vă să vorbim, fiilor, că pe cât de dulce Îmi este așteptarea și fiorul ca să vin la voi, pe atât Mă doare, că Mă dor dureri multe, măi fiilor. De la începutul lumii văzute, de la facerea omului și până azi, și până mâine Mă doare, și nu se poate altfel, până ce omul nu va fi ca Dumnezeu, ca să cadă perdeaua care Mă doare, o, fiilor. Îmi spun durerea. Și omul își spune durerea lui, i-o spune altui om, chiar dacă omul nu poate să ajute, căci omul nu este Dumnezeu. Când omul își spune durerea caută să-l atragă pe cel căruia i se destăinuie, și așa cad unii prin alții, unii spre alții cei ce nu-și pot cu adevărat ajuta viața. Eu însă sunt însăși viața omului, iar când omul înțelege aceasta prin mila Duhului Sfânt, se scoală și merge cu Mine, dar neînțelegând pe Dumnezeu și mersul cu El merge până la jumătate, și calea lui rămâne neterminată, frântă la jumătate. O, ce păcat greu! Mai poate avea încredere în el un așa om? N-a terminat de construit podul dintre el și Mine și a lăsat la jumătate lucrul său și n-a mai ajuns unde a pornit, și nicăieri nu mai ajunge dacă acest pod l-a lăsat neterminat, căci vai de cel care cade în întoarcerea înapoi apoi!

Am spus, și iarăși spun că starea de continuă înnoire a omului are ținta în față, nu în spate, iar pentru acest mers îi trebuie omului vorbirea cu Dumnezeu, așa cum Eu, Domnul, Îmi știu mersul și lucrul și merg mereu cu voi și spre voi, și nu înapoi, fiilor. Este pe pământ un pod început de pe un mal spre celălalt mal, și s-a lucrat la el mult, mult timp, dar s-a frânt apoi lucrarea sa la jumătate, și se minunează cei ce văd această lucrare neterminată, și a rămas ea pildă înfricoșată pentru cei ce o văd nedusă la capăt, rămasă la mijlocul apei dintre două maluri, cu drum lung de ape între ele.

O, fiilor, fiilor, statornicia este cea care încununează viața celui ce se leapădă de sine pentru Mine, pentru ascultarea de Domnul, Care dă omului în dar viață. Am venit la voi cu ceata ucenițelor cuvioase, care au mers pe pământ cu Domnul până la capătul mersului lor. Cuvioasa Parascheva a mers, a mers și s-a întâlnit cu Mine față în față în slavă, și a ales ea apoi cu Mine pe vatra neamului român să stea, că de sus a văzut ea slava cea viitoare a Mea așezată pe acest tărâm, mare la Dumnezeu. Stă ea cu Mine în sfat în ziua ei de sobor între sfinți și-și mângâie arșița duhului, că ard de dor sfinții Mei, și de aceea îi iau cu Mine, și-Mi fac cu ei alin pe pământ, și pământul se bucură și Ne stă așternut și masă de petrecere pentru sfinți.

O, binecuvântată să-ți fie vorbirea, ca și iubirea ta de Dumnezeu, fiică a cerului sfânt! Amin.

— Te binecuvintează iubirea mea cea pentru Tine, Doamne, și Ți se apleacă ea la picioare în ziua mea de serbare între sfinți, că iată, Te slăvești cu noi, din patria cerească venind cu noi aici, pe pământ, unde-Ți ai lucrarea, Doamne.

O, nu grăiesc de mine în ziua aceasta, ci de Tine, Doamne. Stau față în față cu mărturia vieții mele de pe pământ ca și toți sfinții Tăi, și cu tot dorul Îți slujim venirii Tale cu sfinții, ca și pe pământ cât am slujit iubirii noastre de Tine. Mai mare virtute ca și statornicia pe calea Ta, nu poate omul să aibă, iar această mare iubire o poate el avea numai prin vorbirea lui cu Tine mereu, mereu. Vorbirea cu Dumnezeu este rugăciune de umilință, de căință, de iubire, de trăiri dulci cu Duhul Sfânt, Care hrănește de la Dumnezeu pe om. Iar vorbirea cu tine însuși, omule, este lucrarea prin care diavolul își așează în tine puterea de a te dărâma tu singur de partea lui, și apoi să fii vinovat pentru tine și să te recunoști al său, fără să-ți mai pese de Domnul, de suflet, de mâine.

O, Doamne durut mereu, vrea diavolul mereu să-Ți ia viața ca și acum două mii de ani, și iată-l, Îți distruge viața din creștinul care se dă Ție cu mersul său, și dă să facă diavol din omul credincios, că asta poate lumea să facă asupra omului.

Eu îi îndemn pe cei ce s-au ales Ție cu mersul lor și le spun lor să fie veghetori tot timpul, ca să nu facă ei ceva de care Dumnezeu Se scârbește și Se umple de durere de la ei, iar când le vine proba, să nu uite ei să nu-L depărteze pe Domnul de ei, alegându-se pe ei înșiși în schimbul Lui. Pasărea neagră, pasărea de pradă, satana, care a biruit pe Adam în rai, și care a smuls din cuibul Tău, Doamne, fii câștigați Ție din lume, o, iată-l, a făcut distanță între ei și cuib și le-a închis calea și mersul, că este la mijloc vina prin care omul părăsește pe Dumnezeu ca și Adam în rai, care apoi a căzut din cuib, fiindcă Adam a vorbit cu el însuși, și n-a mai vorbit cu Dumnezeu, și a respins grăirea Domnului cu el, și din cauza păcatului deșteptat în el, de aceea a fugit Adam din fața lui Dumnezeu și s-a ascuns. Toți cei care au părăsit pe Domnul după ce L-au cunoscut au fugit pe întuneric din pricina ne iubirii, că numai ne iubirea duce la păcat, iar ne iubirea este hrănită de păcat, ca să nu mai aibă omul iubirea, ci păcatul să-l aibă de lucrare a sa.

O, nu fugi, omule greșit. Ai nevoie de Mântuitor, de Făcător ai nevoie mereu, așa și-a spus ție Domnul, și și-a spus din vreme aceasta. Când îți rupi o mână, un picior, când îți spargi capul te duci la vindecător ca să te panseze, să te repare, nu te duci tot după alte primejdii și rane. O, strigă-L pe Domnul când ți se îmbolnăvește sufletul, strigă-L ca să te vindece El, să te apropie cu El strigă-L să vină. Apleacă-te la pământ cu fruntea, și să faci și tu pe pământ ca Dumnezeu, că El a căzut cu fruntea la pământ pe drum spre cruce, cădea și Se ridica, toate pentru tine, omule greșit, toate pentru că tu cazi mereu, dar scoală-te când cazi, și ori de câte ori cazi, că Domnul cădea sub bice îmbrâncit, și Se scula și mergea, și așa a mers până sus, până la cruce, și pentru tine a mers așa. O, apleacă-te la pământ cu fruntea și scoală-te, și iar apleacă-te, numite mătăniile aceste căderi și ridicări pentru cel care cade și se scoală. Să-ți pese de căderile tale și să ceri pe Domnul de sprijin și să nu stai căzut când cazi. Din pricina greșalelor tale ajungi lipsit de umilință, de căință, acru la purtare, și te iei apoi după mintea ta în toate ale tale lucrări și Îl dai pe Domnul de peste tine. O, bucură-L pe Domnul cu statornicia ta lângă El și ridică-te ori de câte ori greșești, că aceasta este lucrarea sfinților Lui, a celor care nu se lasă răpiți de satana pe pământ, ba îl biruiesc și zădărnicesc lucrarea lui, și toate pentru Domnul.

O, Doamne al puterilor, cu ei să biruiești, și pentru ei să lucrezi, pentru cei ce rămân statornici, Doamne, și dă-ne nouă binecuvântare mereu, mereu, să fim mereu ajutorul lor, numai să cheme ei în ajutor puterile Tale și pe sfinții Tăi. O, ai milă, că noi pe ei îi așteptăm să biruiesc în ultima luptă, și apoi vom primi noi de la Tine și de la ei răsplata darurilor pentru sfinți, căci cei mai mici vor fi împărțitori de cunună și vor încununa cerul tot, și cu-

nuni peste cununi vor purta cei ce vor birui la sfârșit. Această taină o spunem astăzi lor. Amin.

— Eu, Domnul, Mă slăvesc în mijlocul cetelor de sfinți și de îngeri când vin la voi cuvânt, fiilor la sfârșit lucrători cu Mine pentru venirea Mea cu sfinții. Voiesc de la voi fericirea Mea, măi fiilor. Eu sunt Mire, voi mireasa Mea. Eu sunt sus, voi jos, luptând și pregătind biruința cea de la sfârșit, iar fericirea Mea este statornicia voastră, fiilor.

Am să vă spun o taină sfântă ca să înțelegeți voi fericirea Mea, sau durerea Mea de la cei ce sunt pe pământ poporul Meu, biserica Mea, mireasa Mea, pe care o aștept a Mea. Fiiilor, fiilor, când se întâmplă pe pământ ca unul din cei doi, legați prin căsnicie soț și soție, când pleacă unul din ei la cer, unul din cei ce au fost una, iar jumătatea rămasă pe pământ calcă legământul și-și îngăduie slăbiciuni ale vieții, părăsind credințioșia, pune în primejdie și în arsură grea jumătatea din lumea cea de sus a celor ce au fost una pe pământ, căci vede de acolo pe cel rămas abătându-se spre rele, spre slăbiciuni și necredințioșie, până la sfârșitul amândorura, iar fericirea celui de sus este pusă sub durere grea. O, tot așa și Eu, Domnul, ard și sunt sub chin când un suflet care se făgăduiește Mie se desparte apoi și se duce spre slăbiciuni și spre străinii de Dumnezeu, sau când suferă cel ce se încredințează Mie, și nu știe de ce suferă dacă Mă părăsește apoi, și suferă pentru că Mă aduce pe Mine în durere de la el, și sufăr Eu, și suferă și el, că așa a făcut Domnul pe om când l-a făcut întreg pe el, dintr-un trup două trupuri, una în Domnul fiind, așa cum Eu una sunt cu cel ce se unește cu Mine, și Mă părăsește apoi și-Mi face durere grea.

O, aveți grijă de fericirea Mea cea de la voi, aveți grijă mare, voi, cei care v-ați dăruit Mie cu inima din voi, fiilor. O, nu luați din Mine inima voastră, nu, nu, fiilor, ca să nu suferiți, ca să nu sufăr Eu de la voi! Fiți înțelepți și tot mai înțelepți lângă Mine, că iată, aproape tot omul, și chiar și cel ce M-a cunoscut aici, în venirea Mea după om, vrea și el ca și Adam, vrea să fie liber de Dumnezeu, să facă ce vrea el ca și Adam, să-și aleagă ce vrea să facă sau să fie. O, iată, și cei ce au avut darul cel de sus primit să Mă cunoască în acest cuvânt, cu care Eu păstoresc omul, o, și din aceia au voit să fie liberi de Dumnezeu pe pământ, și M-au lăsat în durere.

O, încingeți-vă mijloacele, fiilor! Fiți fericiți cu Mine orice ar fi să întâmpinăm, și să trecem înainte spre țintă. Rugăciunea de iertare pentru greșale, umilința inimii, aplecarea frunții la pământ și ridicarea, mersul Meu de pe Golgota iubiți-l mereu, și ferțiți-vă de lupi, că este scris că se vor ivi lupi răpitori, care nu vor cruța turma Mea, și se vor scula din mijlocul vostru aceștia ca să tragă de partea lor pe cei credințioși Mie. Dar Eu vă iubesc ca pe mireasa Mea, și vă înconjoară din părți sfinții pentru că sunteți ai Mei, o, și dacă Eu vă îndemn spre veghe, vegheați, fiilor, vegheați-vă pe voi, vegheați unii pentru alții, vegheați și iar vegheați, și numai așa veți rămâne ai Mei.

Dar încă o lucrare aveți de lucrat. O, întăriți-i pe cei ce vin la serbările cerului aici, la voi. Dați-le lor puteri din cer, o, dați-le lor, fiilor, și veți avea puteri din cer, și veți avea și veți împărți. O, vine sărbătoarea cea cu strângere și se tot apropie și vine, iar voi pregătiți-vă, înfrumusețați-vă cu cele de sus și ieșiți întru întâmpinarea celor ce se strâng și turnați-le cu cănuța apă din izvoarele de aici ca să-și spele mâinile, și așa să-i așezați la masă cu Mine și cu sfinții, iar truda voastră nu-și va pierde plata, și voi fi fericit pentru credințioșia voastră cea plină de răbdarea iubirii mereu, mereu, fiilor.

Așez binecuvântare peste voi, și vă așez pe voi în binecuvântarea Mea, și așa să pregătiți Domnului masă de venire, că vin cu cetele îngerești în față, iar îngerii aduc la masă pe cei ce vă așteaptă pe voi cu ziua învierii lor, că voi sunteți cei așteptați de toți cei din cer, o, fiilor.

Voiesc să văd la voi inimi și fețe pline de însuflețire, iar dacă și mai și greșiți uneori, grațiți cu Mine prin rugăciune dulce, că Eu sunt Cel bun pentru voi, și mereu vă întăresc și

vă țin calea sub picioare, că vreau să fiți mângâierea Mea, fericirea Mea, mireasa care iubește așteptând, priveghind și așteptând credincioasă Mie, iar șoapta celui viclean s-o cunoașteți, fiilor, și să nu luați, decât de la Mine, iar cel viclean să-și înțeleagă soarta, că a venit vremea.

O, pace vouă, măi fiilor! O, nu fiți plâpânzi! Fiți senini, senini, și așa să vă fiți unul altuia doctorie, ori de câte ori este nevoie de alin și de putere sfântă în voi, căci sunteți înzestrați de Dumnezeu cu duh dătător de viață, fiilor.

Sunt în lucru cu voi și sunteți în lucru cu Mine. O, rămâneți în viață, ca să aveți viață. Rămâneți întru iubirea Mea, atâta vă cer Eu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27-10-2018